

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

30.

szeptember 24.

II. János Pál pápa: LEVÉL AZ ÖREGEKHEZ

(A levél 9. – 18. pontjai)

A mai gondolatokat a 8. fejezet utolsó mondatával kezdjük: „Az öregkor az emberi érlelődés döntő korszaka és az isteni áldás kifejeződése.” Ez az egyetlen mondat szinte összefoglalja – vagy megelőlegzi a következő fejezetek legfőbb mondanivalóját.

A 9. fejezet szót emel azon nézetek ellen, amelyek a haszonelvűségből kiindulva az emberi élet utolsó éveit alábecsülik, esetleg a megrovidítésüket is támogatnák. A 10. fejezet szépen kifejti, hogy az idős nemzedék bölcsességére nem csak magának az öregedő embernek, hanem az egész társadalomnak nagy szüksége van, hiszen az öregek a nemzedékek közötti kapocs, a közös emlékezet fenntartói.

A 11-12. fejezetek arról szólnak, hogyan tiszteljük az öregeket. „Ezen isteni parancs a Tízparancsolat mindkét változatában első helyen áll a második kőtáblán, amelyen az embernek önmagával és a közösséggel szembeni kötelességei soroltatnak föl. Továbbá ez az egyetlen a parancsolatok között, amelyhez ígéret kötődik: Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú életű légy a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked”.

Nagyon hasznos és fontos gondolatok kiindulópontja lehet ez a levél. **Akik még nem öregek:** az elgondolkodhat azon, hogy (1) Milyen öreg is szeretnék én lenni? – Keress magadnak olyan öreg ember példaképet, akit te is szívesen utánoznál. Gondold meg, mitől példaképed ő? Mi az ő öregségének az üzenete? Hogyan fejeződik ki önála az isteni áldás? Mit tanulhatsz tőle? Hogyan tudod te, vagy mások segíteni őt abban, hogy az emberi érlelődésnek ezt a döntő

korszakát minél jobban átélhesse? (2) Milyen öreg nem szeretnék lenni? Keress magadnak negatív példákat. Mitől negatív példa neked az ő öregsége? Miért nem jön elő önála is ez az isteni áldás? Mi takarja, mi gátolja, miért, hogy ő ebben szerencsétlenebb? Hogyan tudnád segíteni? – Nyilván nem átneveléssel, de ha valaki meghallgatná a múltját, a jelenét, a fájdalmait, örömeit, vagy a félelmeit, talán sok akadályt el lehetne távolítani, hogy ő is átélhesse az öregkor isteni áldását. (3) Mennyire vannak jelen a környezetemben az öreg emberek? Beengedem-e őket, meghívom-e őket, elmegyek-e hozzájuk, vagy inkább menekülök ezektől a találkozásoktól? Ha pedig menekülök, akkor valójában mitől is menekülök? (4) Lehet-e szeretni valakit úgy is, hogy nem értek ugyan egyet vele, de azért mégsem akarom megváltoztatni őt? Mi az, amit ilyen körülmények között is adni tudnék neki, mi az, amire ilyen körülmények között is szüksége lenne?

Akik még nem öregek, de közelednek az öregkor felé: (1) Szembe tudok-e nézni a rám váró öregedéssel, vagy menekülök még a gondolatától is? (2) Nem félek-e, nem pánikolok-e feleslegesen? Ha igen, akkor valójában mitől félek? (3) Vágyom-e egy tartalmas, szép öregkorra, vagy ezt a korszakot már legszívesebben kihagynám az életemből? – Mit teszek ezek érdekében manapság?

Elgondolkoztató ez a levél azok számára is, **akik már megöregedtek:** (1) Elismerem-e, belátom-e, hogy ez az időszak nagyon fontos az életemben? Hogyan tapasztalom meg azt, hogy az öregségünk az érlelődés időszaka? (2) Nyilvánvaló, ahogy a test gyengül és öregszik, egyre több baj vesz körül, egyre több fájdalom, a szenvedés. Szaporodnak az imádságaim is, jobban keresem a kapcsolatot Istennel, de miket mondok Neki? Csak én beszélek Hozzá, vagy engedem, hogy néha Ő is megszólaljon bennem? Keresem-e kutatom-e a jelenlegi életemben az isteni áldás nyomait? Ha pedig találok ilyet, mit kezdek vele? Elrejttem? Mások előtt nem említem? (3) Tudok-e szerény lenni, de azért embertársaimtól is segítséget kérni, ha kell? (4) Amikor még fiatal voltam, én is úgy gondoltam, hogy az öregeknek a fiatalok között van a helye, mert szükségünk van egymás jelenlétére. Most, hogy én lettem öreg, szintén ezt gondolom?